

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marta Romańska (przewodniczący)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Wojciech Katner (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi M. P.

o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego

z dnia 9 czerwca 2009 r.,

wydanym w sprawie z powództwa BRE Bank – Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko M. P.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 maja 2012 r.,

zażalenia pozwanego (skarżącego)

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 6 grudnia 2011 r.,

oddala zażalenie i zasądza od skarżącego na rzecz BRE Bank – Spółki Akcyjnej w W. kwotę 3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2011 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę pozwanego M. P. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 9 czerwca 2009 r. z powództwa BRE BANK Spółki Akcyjnej w W. o zapłatę. Wyrokiem tym oddalona została apelacja pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 9 października 2008 r., którym zasądzona została od pozwanego, jako dłużnika rzeczowego, zabezpieczona hipoteką wierzytelność powoda w wysokości 6 700 000 złotych. Poczynione zostało zastrzeżenie, dające dłużnikowi prawo powołania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie jego odpowiedzialności do połowy udziału we współwłasności nieruchomości opisanej w uzasadnieniu wyroku, do wysokości hipoteki ustanowionej dnia 11 maja 1992 r. na rzecz Polskiego Banku Rozwoju S.A. w W., którego powód jest następcą. Zabezpieczała ona wierzytelność tego Banku, wynikającą z kredytu udzielonego „K. P.” Spółce z o.o. z siedzibą w L. w umowie kredytowej nr [...] z dnia 28 kwietnia 1992 r.

Przyczyną odrzucenia skargi o wznowienie postępowania było niewykazanie przez pozwanego, aby wykryte przez niego nowe dowody, o których mowa w skardze i w uzasadnieniu postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 6 grudnia 2011 r., miały jakikolwiek wpływ na treść zaskarżonego wyroku, w którym zasądzono od niego, jako od dłużnika rzeczowego, a nie, jak twierdzi od poręczyciela, wierzytelność na rzecz powoda.

W zażaleniu na powołane postanowienie Sądu Apelacyjnego pozwany wniósł o jego uchylenie i przekazanie skargi o wznowienie postępowania do jej merytorycznego rozpoznania, z zasądzeniem kosztów od powoda na rzecz pozwanego.

W odpowiedzi na zażalenie powód wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 401, art. 401¹ i art. 403 k.p.c. wskazane są podstawy, na których można oprzeć skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym

wyrokiem. Pozwany w zażaleniu na zaskarżone postanowienie nie powołał żadnych przepisów prawa, których naruszenie skarży zażaleniem, jednak z treści skargi wynika, że została ona wniesiona na podstawie art. 403 § 2 k.p.c. Stwierdził bowiem, że już po rozpoznaniu sprawy wykrył środki dowodowe, które wywierają wpływ na wynik sprawy, a z których nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu. Chodzi o znalezienie podczas porządków dokonywanych po pożarze jego lokalu dokumentów, świadczących o braku wpływu pozwanego na kolejne zobowiązanie zaciągnięte przez spółkę z o.o. T. F. Z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wynika, że była to następczyni prawna wymienionej wcześniej „K. P.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

W zażaleniu pozwany kwestionuje swoją odpowiedzialność w taki sposób, jakby domagał się zmiany wyroku w kolejnej instancji, uważając za niezasadne obciążenie go odpowiedzialnością w zasądzonej kwocie i czyniąc to niezależnie od podstawy wznowienia postępowania. Jednakże poprzednie postępowanie zostało prawomocnie zakończone i przedmiotem niniejszej sprawy jest tylko odniesienie się do zarzutów pozwanego odnośnie do nieuwzględnienia jego skargi o wznowienie postępowania. To wymaga wykazania przesłanek do wznowienia, o których mowa w powołanych przepisach kodeksu postępowania cywilnego.

Ze względu na nadzwyczajny charakter środka zaskarżenia, jakim jest wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania sądowego wymaga się nie tylko wskazania przez skarżącego okoliczności stanowiącej podstawę wznowienia, ale wykazania, że podstawa taka rzeczywiście istnieje, a podane okoliczności uzasadniają powołanie tej podstawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2007 r., III CSK 56/07, Lex nr 334985 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2009 r., II CZ 9/09, Lex nr 746171 i z dnia 3 lutego 2011 r., II UZ 47/10, Lex nr 844755). Nie ma to miejsca w rozpoznawanej sprawie z dwóch przyczyn. Po pierwsze, dokumenty odnalezione zostały po pożarze nieruchomości pozwanego, a więc był on ich posiadaczem wcześniej, z samych wyjaśnień pozwanego wynika, że miał je w trakcie postępowania, o którego wznowienie wnosi. Miał więc obiektywną możliwość skorzystania wtedy z tych dokumentów, zatem nie są to nowe dowody w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c., a na zastosowanie tego przepisu nie wywiera żadnego znaczenia, jak podnosi skarżący, charakter

zdarzenia (pożar), po którym dokumenty zostały odnalezione. W orzecznictwie trafnie zwraca się uwagę, że podstawa wznowienia postępowania na podstawie powołanego przepisu dotyczy okoliczności, które w postępowaniu prawomocnie zakończonym nie tylko były nieujawnione, ale były nieujawnialne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2010 r., I CSK 601/09, Lex nr 737247). Po drugie, nawet gdyby można uznać możliwość uwzględnienia podstawy do wznowienia postępowania, to uzasadnienie zażalenia nie niweczy stwierdzenia przez Sąd Apelacyjny w zaskarżonym postanowieniu, że okoliczności wskazane przez pozwanego nie mogłyby wpłynąć na zmniejszenie lub umorzenie zabezpieczonej hipotecznie wierzytelności powoda. Nie jest to wnikanie sądu na etapie badania podstaw formalnych skargi o wznowienie w istotę samej podstawy, lecz jej ocena z punktu widzenia znaczenia ofiarowanego dowodu na rozstrzygnięcie sądu w zakończonym procesie. Uprawnienie sądu wynika w tym względzie z tego fragmentu art. 403 § 2 k.p.c., w którym jako podstawę skargi uznaje się okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, „które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy”. Takiego rozumienia przepisu nie podważają orzeczenia przytoczone dodatkowo przez pozwanego. Skarga pozwanego nie miała zatem podstaw prawnych, a postanowienie Sądu Apelacyjnego odrzucające tę skargę na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. było prawidłowe.

Z tych względów na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. należało zażalenie oddalić, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1, 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 12 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).